

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Brzezinach, w sprawie z powództwa U. C. przeciwko K. C. o opróżnienie lokalu użytkowego i o zapłatę kwoty 32.520 zł wraz z odsetkami ustawowymi:

- 1) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.626 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2010r. do dnia zapłaty,
- 2) oddalił powództwo o zapłatę w pozostałej części,
- 3) umorzył postępowanie w pozostałej części tj. w zakresie powództwa o opróżnienie budynków,
- 4) zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu,
- 5) zasądził od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. kwotę 2.491,87 zł. tytułem części nieuiszczonych kosztów postępowania,
- 6) odstąpił od obciążenia powódki kosztami postępowania w pozostałej części.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła apelacją powódka, zarzucając Sądowi Rejonowemu:

- 1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 3, art. 233 i art. 328 k.p.c. poprzez wydanie wyroku bez wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego dotyczącego dokumentów, zeznań świadków i zeznań stron, z których wynika, iż pozwany cały czas firmował działalność gospodarczą prowadzoną na nieruchomości powódki, posługując się wszystkimi maszynami, nie informując jej, że nie stanowią one jego własności,
- 2) sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału przez ustalenie, że po rozwiązaniu umowy najmu pozwany jeszcze do lipca 2009 roku przechowywał swoje narzędzia, które w lipcu usunął i zwrócił powódce klucze, „rzekomo” zostawiając je na parapecie okna, nie miał natomiast obowiązku usunąć z nieruchomości maszyn, urządzeń, wyrobów gotowych i materiałów gdyż stanowiły one własność spółki (...) i spadkobierców W. J., co wynika z prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Skierniewicach, kiedy w rzeczywistości przy prawidłowej analizie zebranego w sprawie materiału należało dojść do wniosku, że pozwany w dalszym ciągu użytkował całą nieruchomość powódki, nie oddał kluczy, nie zabrał wszystkich przedmiotów należących do niego.

W konsekwencji sformułowanych zarzutów skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kwoty wskazanej w piśmie procesowym z dnia 13 marca 2015 r. (k. 310-311), tj. kwoty 32.520 zł z odsetkami naliczonymi od kwoty 18.704 zł od daty wniesienia tego pisma, natomiast w pozostałej części od dnia wniesienia pozwu, ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Nadto skarżąca wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania za obie instancje.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji jako oczywiście bezzasadnej oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Na rozprawie odwoławczej w dniu 3 marca 2016 r. Sąd Okręgowy postanowił sprawdzić wartość przedmiotu zaskarżenia i ustalić ją na kwotę 12.190,80 zł. Obie strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe wyrażone w apelacji i odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jako niezasadna, podlegała oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, uznając za zbędne powtarzanie ich w dalszej części uzasadnienia, z tym jedynie uzupełnieniem – poczynionym na podstawie dowodu z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości G. D. (k. 204 – 231) – że wynagrodzenie miesięczne, jakie powódka mogłaby uzyskać za najem przedmiotowej nieruchomości w okresie od 1 czerwca 2009 r. do dnia 1 marca 2010 r., wynosi 813 zł.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd II instancji nie dopatrył się naruszenia przez Sąd I instancji treści art. 233 § 1 k.p.c. W myśl powołanego przepisu ustawy sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego

w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wniosku

i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga więc określenia jakich to konkretnie uchybień dopuścił się sąd orzekający, naruszając tym samym zasady logicznego rozumowania bądź wskazania doświadczenia życiowego w toku wyprowadzania wniosków w oparciu o przeprowadzone dowody. Formułujący taki zarzut powinien zatem określić, jaki konkretnie dowód i z naruszeniem jakich dokładnie wskazanych kryteriów sąd ocenił niewłaściwie. Nie może to być natomiast zarzut wynikający z samego niezadowolenia strony z treści orzeczenia, przy jednoczesnym braku argumentacji jurydycznej.

W kontekście powyższych uwag Sąd Okręgowy stwierdza, że

w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wnikliwą i wszechstronną analizę całego zgromadzonego w toku postępowania rozpoznawczego materiału dowodowego,

tj. dokumentów, zeznań świadków, pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości (dowód ten Sąd Rejonowy powołał w części uzasadnienia obejmującej rozważania prawne mimo, iż nie wymienił go w części uzasadnienia obejmującej ustalenia faktyczne) oraz zeznań obu stron i nie naruszył przy tym dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesione w tym zakresie zarzuty w istocie stanowią jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę skarżącego z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji

i zmierzają w istocie wyłącznie do zbudowania na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie alternatywnego w stosunku do ustalonego przez Sąd Rejonowy, korzystnego dla skarżącego, stanu faktycznego.

Potwierdzeniem dokonania przez Sąd I instancji wszechstronnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego jest negatywna ocena mocy dowodowej części zeznań pozwanego oraz świadka T. C.. Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał bowiem, że jest ona wynikiem konfrontacji tych dowodów

z pozostałymi dowodami w postaci zeznań innych świadków. O wszechstronnym rozważeniu przez Sąd Rejonowy całego zgromadzonego w toku postępowania rozpoznawczego materiału dowodowego świadczy również ustalenie, że sporządzony przez powódkę na potrzeby niniejszego postępowania spis pozostałości po firmie pozwanego, poza nielicznymi drobiazgami, pokrywa się ze składem majątku spółki cywilnej (...) T. C., W. J., ustalonym przez Sąd Rejonowy w Skierniewicach. Powyższa ocena Sądu Rejonowego jest bowiem wynikiem zapoznania się i analizy treści powołanego dokumentu (spis k. 59), akt postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w Skierniewicach (sygn. akt I Ns 312/10) i przed Sądem Okręgowym w Łodzi (sygn. akt III Ca 670/13)

w przedmiocie podziału majątku spółki cywilnej (...) T. C., W. J. oraz zeznań powódki (k. 313 – 313 v).

Reasumując ten fragment rozważań Sąd Okręgowy stwierdza, że dokonana przez Sąd I instancji ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych

w danej sprawie została dokonana w sposób całościowy (tj. obejmuje wszystkie zgromadzone dowody) oraz wszechstronny i nie wykraczała przy tym poza granice swobodnej oceny dowodów zakreślone treścią art. 233 § 1 k.p.c.

Za chybiony, w ocenie Sądu Okręgowego, uznać należy również podniesiony przez stronę powodową pod adresem Sądu I instancji zarzut naruszenia art. 328 k.p.c. Zarzutu tego, pomimo powołania ww. przepisu w treści zarzutu apelacyjnego, pełnomocnik skarżącej w żaden sposób nie uzasadnił, co czyni zbędnym dogłębniejsze rozważanie przez Sąd Okręgowy jego zasadności. Jeśli jednak przyjąć, że pełnomocnik skarżącej upatruje naruszenia powołanego przepisu

w sposób wskazany w treści zarzutu apelacyjnego (tj. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego), to należy wskazać, że zarzut ten jest całkowicie chybiony i niezrozumiały, gdyż powołanego przepisu nie można naruszyć w taki sposób.

W myśl § 2 wskazanego przepisu uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać: wskazanie podstawy faktycznej, a mianowicie ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa. Naruszenie przepisu o sposobie uzasadnienia wyroku o tyle może stanowić przyczynę uchylecia orzeczenia, o ile uniemożliwia sądowi wyższej instancji kontrolę, czy prawo materialne i procesowe zostało należycie zastosowane. W badanej sprawie treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie zawiera jednak tego typu usterek, które uniemożliwiłyby przeprowadzenie kontroli instancyjnej i rozpoznanie apelacji. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazał zarówno podstawę faktyczną rozstrzygnięcia (wskazując dowody, na których oparł się czyniąc ustalenia faktyczne oraz uzasadnił przyczyny, dla których określonym dowodom odmówił mocy dowodowej), jak również wyjaśnił jego podstawę prawną z powołaniem przepisów prawa, szczegółowo wyjaśniając przyczyny, dla których ustalone w toku postępowania fakty uzasadniają uwzględnienie żądania pozwu.

Apelacja nie zawiera również zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego, jednak prawidłowość jego zastosowania Sąd Odwoławczy kontroluje

z urzędu. Z uwagi na to, iż nie jest rolą Sądu II instancji powielanie prawidłowych wywodów jurydycznych Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy ograniczył się w tym miejscu do stwierdzenia, że podziela dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną dochodzonego pozwem roszczenia zarówno co do przyjętej podstawy oceny zasadności powództwa, jak i wyników tej oceny.

Przedmiotem niniejszego procesu było roszczenie o odszkodowanie z tytułu bezumownego korzystania przez pozwanego z nieruchomości powódki. Przy tak zakreślonych granicach przedmiotowych postępowania należało więc wyjaśnić okoliczności faktyczne objęte hipotezą art. 224 § 2 w związku z art. 225 k.c. i w zw.

z art. 230 k.c. Kluczowymi okolicznościami w sprawie były zatem: brak stosunku umownego stron regulującego korzystanie przez pozwanego z nieruchomości powódki, czas bezumownego korzystania przez pozwanego z tej nieruchomości oraz wysokość szkody doznanej z tego tytułu przez powódkę. Sąd Rejonowy w zakresie powyższych

okoliczności poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, a mianowicie, że pozwany korzystał z nieruchomości powódki jeszcze przez dwa miesiące po rozwiązaniu umowy najmu, tj. przez czerwiec i lipiec 2009 r. oraz (co wynika treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia w jego części obejmującej rozważania prawne), że czynsz, który powódka mogłaby uzyskać za wynajem przedmiotowej nieruchomości wynosi 813 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał również rozkładu pomiędzy stronami ciężaru dowodu uznając, że to powódka, jako wywodząca z tego faktu skutki prawne, powinna wykazać, że na pozwanym ciążył obowiązek usunięcia z jej nieruchomości znajdujących się tam maszyn i urządzeń, czego zdaniem powódki pozwany nie uczynił. Sąd Okręgowy podziela przy tym stanowisko Sądu I instancji, zgodnie z którym okoliczności powyższych powódka nie wykazała. Wszechstronna ocena zgromadzonego w toku postępowania rozpoznawczego materiału dowodowego doprowadziła bowiem Sąd Rejonowy do trafnego ustalenia, że przedmiotowe maszyny i urządzenia nie stanowiły własności pozwanego (pomimo, iż częściowo korzystał z nich), a wchodziły w skład majątku spółki cywilnej (...).

Powyższe ustalenia dawały zatem Sądowi Rejonowemu uzasadnioną podstawę do zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki jedynie kwoty 1.626 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości powódki przez dwa miesiące po rozwiązaniu umowy najmu i oddalenia powództwa w pozostałym zakresie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu i zasądził od powódki U. C. na rzecz pozwanego K. C. kwotę 1.200 zł. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w postępowaniu apelacyjnym ustalone w oparciu o § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 – j.t.) w zw. z § 21 - 23 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800).